

zahvalnost & radost 2/2021

Sadržaj	Strana
Ovo je moj ljubljani - 1. dio	1
Biljke u Bibliji (1)	5
Hoće li crkva proći kroz veliku nevolju?	8
Pomoć na putu vjere: Gledajući na Isusa, Rast	12
Biblijske slike i simboli: tijelo, strvina, Gilgal	15

Dragi čitatelji,

Vjerojatno ste već uočili da je Božja riječ puna slikovitih pouka. U ovome broju nalaze se dva zanimljiva članka (nastavci slijede u idućim brojevima) koji nam rasvjetljaju dvije takve pouke. Jedan govori o tome kako nas Bog u Bibliji poučava putem biljaka, a drugi o zaručnici koja na poetski način govori o svome zaručniku, što slikovito prikazuje ono što bismo mi danas trebali vidjeti na našem Gospodinu. Mi iščekujemo Gospodina Isusa kao zaručnika, i to kao pojedinci (Mt 25,1-13) i kao Crkva (Zajednica). Važno je da u našem svakodnevnom životu stalno gledamo na Isusa. To je preduvjet da bismo mogli rasti u vjeri. A rast u vjeri je naša zadaća za sadašnjost. Tijelo (naša stara narav) je velika prepreka rastu. Zato ga treba odstraniti (obrezanje, Gilgal) i stalno držati pod osudom. Gospodin Isus je obećao da će nas izbaviti od časa kušnje koji će doći na svu Zemlju. Očekujemo Njegov dolazak, to jest da dođe po nas prije negoli se počne događati ono o čemu govori proroštvo. Jedan članak u ovome broju pokazuje da se taj događaj mora zbiti prije negoli se, kako se to obično kaže, ponovno pokrene proročki sat. Zato ne očekujemo ispunjenje ni jednog drugog znaka, niti ostvarenje bilo kojeg drugog proročkog događaja, nego samo dolazak Gospodina Isusa po nas. Stoga i u tom pogledu trebamo biti usredotočeni na Krista (ne na Antikrista, veliku nevolju i slično). Neka „Gospodin upravi naša srca k ljubavi Božjoj i k strpljivosti Kristovoj“ (2 Sol 3,5).

Uz srdačan pozdrav,

Vaš urednik

Ovo je moj ljubljeni - 1. dio

Pjesma nad pjesmama 5,9-16

Proročka pozadina

Tri su knjige u Starom zavjetu u čijem se središtu nalazi žena. To su knjige o Ruti i Esteri, te Pjesma nad pjesmama. U sve tri knjige vidimo kako nastaje odnos između uglednog muškarca na visoku položaju i strankinje ili beznačajne žene. Svi ti slučajevi proročki ukazuju na onaj odnos koji će Gospodin Isus u budućnosti uspostaviti s ostatkom iz Izraela.

Da, Bog će se u budućnosti doista još jednom povezati s Izraelom, s narodom s kojim je već ranije bio ušao u osobit odnos. Bog govori o tome da je sa svojim narodom sklopio bračni savez i da je on „bio mužem Jeruzalemu” (Jer 31,32). No Izrael je postao nevjeran svome Bogu. Narod je počinio preljub, to jest prekršio je savez koji je Bog sklopio s njim, tako što su se ljudi odvratili od Njega i služili drugim bogovima. Zbog toga je Bog svome narodu morao dati otpusni spis (Iz 50,1; Jer 3,8; 11,10; 31,32; Hoš 2,4). On je svoj zemaljski narod ostavio po strani na neko vrijeme. Bog je ih je po proroku Hošei nazvao „Lo-Ruhama” i „Lo-Ammi”, to jest nepomilovana i ne-moj-narod.

No doći će dan kada će Gospodin Isus ponovno potražiti taj narod, kojega je nekoć nazivao svojim narodom. Jer, Bog nije zauvijek odbacio svoj zemaljski narod (Jer 12,7; Zah 10,6; Rim 11,1.2). U Izaiji 54,7.8 on govori: „Nakratko sam te ostavio, ali ću te s velikim smilovanjem okupiti. U kratkom izljevu srdžbe sakrio sam lice svoje od tebe, ali ću ti se smilovati vječnom dobrostivošću.” Dolazi dan kada će se Bog ponovno okrenuti svojem zemaljskom narodu. Gospodin Isus će se ponovno povezati s Izraelom i iznova se „zaručiti” s Jeruzalemom (Hoš 2,19.20).

Prije negoli Bog ponovno stupi u odnos s Izraelom i nazove ga svojim narodom, započet će s djelom obnove u srcima ljudi koji će se za taj nov odnos u svojoj nutринi pripremiti putem pokajanja i obraćenja. „Stoga ću je, evo, primamiti, i odvesti je u pustaru, i utješno joj govoriti”, govori Bog po proroku Hošei. On će Lo-Ammiju reći: „Ti si moj narod.” Taj narod, koji se tako nevjernički odmetnuo od Boga, priznat će Gospodina i reći: „Moj Muž” i „Moj Bog” (Hoš 2,14-23). To je proročka pozadina Pjesme nad pjesmama.

Razgovor

Pjesma nad pjesmama je dijalog između zaručnika i zaručnice – između kralja Salomona i Sulamke, jednostavne pastirice (Pj 7,1). U tom razgovoru su, s jedne strane, izraženi osjećaji zaručnice prema njezinom zaručniku, njezinom ljubljenom: njezina čežnja za njim, ali i njezina ravnodušnost i hladnoća srca prema njemu (5,2.3). S druge strane pak vidimo veliku ljubav zaručnika prema njegovoj zaručnici. Vidimo kako on govori srcu svoje zaručnice tako što joj na sve moguće načine svjedoči o tome koliko je voli i koliko mu ona znači. Uslijed zaručnikove ljubavi zagrije se zaručnikovo srce. Jamstvom njegove ljubavi budi se njezina naklonost i ljubav prema svom ljubljenom.

To je slikovit prikaz što ga u ovoj knjizi Sveti Duh koristi kako bi oslikao buduću uspostavu odnosa Gospodina Isusa s ostatkom iz njegova naroda, Izraela, kako će on djelovati na srca tih vjernika kako bi se ponovno povezao s njima. Kao što zaručnik u Pjesmi nad pjesmama govori srcu svoje zaručnice, tako će on govoriti srcu svojeg naroda te mu objaviti svoje srce i svoju ljubav. Jamstvom njegove ljubavi kod svojeg zemaljskog naroda probudit će se naklonosti i ljubav prema njemu, Izraelovu zaručniku. U srcu ostatka bit će izvršeno djelo obnove. Taj narod, koji se jednom tako nevjernički odvratio od svoga Boga da mu je Bog morao dati otpusni spis, bit će pripremljen za novi odnos sa Zaručnikom putem njegovog vlastitog truda ljubavi. Bit će to uslijed ljubavi koja je snažnija negoli smrt, koju ne mogu ugasiti ni velike vode.

Odnos između zaručnika i zaručnice

Znamo da su i svi oni koji su vjerom prihvatili Gospodina Isusa zajedno u takvom odnosu s njim. Gospodin Isus je zaručnik, a Božja zajednica (crkva), to jest svi otkupljeni iz razdoblja milosti, u Novom zavjetu se naziva zaručnica (Otk 21,9).

Sveti Duh se tim prikazom zaručnika i zaručnice služi kako bi istaknuo unutar-nju povezanost i osobitu ljubav Gospodina Isusa prema onima koji su njegovi. To vrijedi kako za njegov zemaljski narod u Starom zavjetu, tako i za njegov nebeski narod u Novom zavjetu.

Dvije zaručnice

Postoje, dakle, dva različita naroda ili skupine ljudi s kojima je Gospodin Isus u osobitom odnosu i koje su u Bibliji nazvane zaručnicom. Tako, s jedne strane, postoji *nebeska* zaručnica, kojoj, po Božjoj milosti, mi smijemo pripadati. To je Božja crkva (zajednica), zaručnica Jaganjčeva. S druge strane pak postoji *zemaljska* zaručnica. To je Izrael, ili, točnije rečeno, Jeruzalem, Mesijina zaručnica.

Te dvije zaručnice su sasvim različite po svojim obilježjima. One su u potpuno različitim odnosima s Gospodinom Isusom i imaju sasvim različite povlastice. Samo ako poznajemo te razlike bit ćemo u stanju ispravno razumjeti i svrstati proročke izjave Starog zavjeta u pogledu Izraela. I samo tada ćemo biti u stanju ispravno ih primijeniti na nas. Osim toga će nam i blagoslovi koje je Bog darovao nama – koji pripadamo nebeskoj zaručnici – postati veličanstveniji kad razumijemo te razlike. Veli-

čat ćemo Božju milost, koja nas je uzdigla na tako slavan položaj.

Nebeska i zemaljska zaručnica

U čemu su razlike između zemaljske zaručnice, Izraela, i nebeske zaručnice, Božje Crkve? Ako istražimo Bibliju u pogledu tog pitanja, najprije ćemo ustanoviti da se zemaljska zaručnica spominje samo u Starom zavjetu, a nebeska zaručnica, za razliku od toga, samo u Novom zavjetu.

Zemaljska zaručnica u Starom zavjetu

Stari zavjet je dio Biblije koji se općenito bavi ljudima na zemlji, a poglavito Izraelom, Božjim zemaljskim narodom. U tome dijelu Biblije govori se isključivo o događajima koji su općenito povezani sa zemljom, a osobito s Izraelom. I proroštvo i sav pogled Starog zavjeta usmjereni su na zemaljske događaje, na dolazak Mesije, na uspostavu njegova kraljevstva mira. Sve je to povezano s Izraelom i Jeruzalemom. Odatle će Mesija vladati. Jeruzalem je grad velikoga kralja (Ps 48,3) i Mesijina zaručnica.

Nebeska zaručnica u Novom zavjetu

Nebeska zaručnica se, naprotiv, u Starom zavjetu ne spominje. Postoje, doduše, neke slikovite naznake, no te slikovite prikaze možemo prepoznati tek u svjetlu Novog zavjeta, jer sama Božja skupština još nije bila objavljena u Starom zavjetu. Ona tada još nije postojala i zbog toga ona nije tema proroštva. Bit će objavljena tek u Novom zavjetu, nakon što je Božji Sin došao na zemlju.

S tim osobitim događajem započinje Novi zavjet. Obećani Mesija dolazi svo-

jem zemaljskom narodu. Najavljeni zaručnik iz Pjesme nad pjesmama pojavljuje se kako bi se povezao sa svojim zemaljskim narodom. Hoće li ga Židovi prihvatiti? Znamo da ga nisu prihvatili. K svojim je došao, veli Ivan, ali njegovi ga nisu primili. Zbog toga evanđelist Matej šuti o zaručnici. Zaručnik je doduše bio došao kako bi uspostavio najavljen odnos sa svojim zemaljskim narodom. To je za zaručnikove prijatelje bio povod za radost. Nipošto nisu mogli postiti dok je zaručnik bio s njima.

Ali ta zaručnica, zemaljska zaručnica, ni jedanput se ne spominje u Novom zavjetu, čak ni u Matejevom evanđelju; jer Izrael nije bio pripravan za svojeg zaručnika. Ljudi ga nisu prepoznali. Zbog toga se Gospodin Isus nije mogao povezati sa svojim narodom. Morao je jadikovati: „Jeruzaleme, Jeruzaleme ... koliko li sam puta htio okupiti djecu tvoju kao što kvočka okuplja svoje piliće pod svoja krila, a vi ne htjedoste!” (Mt 23,37). Ne, oni su odbacili svojeg zaručnika. Razapeli su ga.

Zbog odbacivanja i smrti Gospodina Isusa je Izrael, koji je dolaskom Mesije dobio još jednu prigodu, ostavljen po strani. Bog je, zapravo, još jednom morao svoj narod prozvati imenom „Lo-Ammi” (to jest, ne-moj-narod).

Novi odnosi

Bog je zbog odbacivanja Mesije na duže vrijeme prekinuo svoje odnose sa svojim zemaljskim narodom. Uspostavljeni su sasvim novi odnosi, koji se temelje na smrti i uskrsnuću Gospodina Isusa. To su odnosi s proslavljenim Kristom u nebu. Bog je objavio tajne svoga srca.

On svome Sinu dovodi nebesku zaručnicu. Srušen je pregradni zid kojega je Bog postavio da bi svoj zemaljski narod odvojio od svih ostalih naroda. Otada se oblikuje Božja zajednica, tako što se otkupljeni ljudi, od Židova i ostalih naroda, pozivaju i spajaju u jednog, novog čovjeka. Oni sačinjavaju živi organizam, tijelo Kristovo, koje je sjedinjeno s Njim, proslavljenom Glavom u nebu. To Kristovo tijelo naziva se i njegova zaručnica (Otk 21,2.9; Ef 5,25-32). To je ta *nebeska* zaručnica, zaručnica Jaganjčeva.

Nebeska zaručnica

Ta nebeska zaručnica nije postojala prije negoli je Gospodin Isus došao na zemlju. Ona je tada samo bila predmet Božjih nauma. Stvorena je tek na temelju smrti, uskrsnuća i proslavljanja Gospodina Isusa, i to putem dolaska Svetoga Duha. Po snazi Duha svi smo mi bili kršteni u jedno tijelo. Sveti Duh sada živi u svakom vjerniku i u Crkvi. Crkva i svi koji je sačinjavaju stoje na temelju dovršenog otkupljenja. Oni su povezani s proslavljenim Kristom u nebu. To je obilježje njezina položaja i njezinih bla-

goslova. Ona je sačinjena od ljudi koji su po naravi bili mrtvi u prijestupima i grijesima, od kojih većina nije imala nikakvih prava na božanska obećanja, ali koji su oživljeni s Kristom i imaju položaj u njemu. U njemu oni sjede zajedno s njim u nebeskim prostorima. To je već danas činjenica. Zato što je Krist tamo, i mi smo tamo s njim. Tako blisko smo povezani s njim. Tako snažno smo „sjedinjeni” s njim.

Novi zavjet nam jasno pokazuje da smo već sada povezani s Gospodinom Isusom kao njegova *nebeska* zaručnica. Naš odnos s našim nebeskim zaručnikom ne temelji se na nadanjima, nego on već postoji. Sve blagoslove koje posjedujemo u Kristu imamo već danas. Crkva je sada sjedinjena sa svojom proslavljenom glavom u nebu. Ona je njegovo tijelo. Svaki vjernik je ud na tome tijelu. Svi koji mu pripadaju primili su duha posinjenja, koji nam daje jamstvo da smo Božja djeca. Znamo da smo potpuno prihvaćeni kod Boga. Svjesni smo njegove ljubavi. Stojimo u odnosu s Kristom, koji je sadašnja stvarnost.

*Christian Mohnke (nastavak slijedi)
(Iz časopisa „Halte fest“ 5/2019)*

Biljke u Bibliji (1)

Uvod

Priroda nije nastala slučajno. Nije se polako razvijala tijekom dugog razdoblja. Stvorio ju je Bog, koji je vječan. Načinio ju je u razdoblju od šest dana. Trećeg dana je Stvoritelj dao da izraste sav biljni svijet. Rast je bio takav da su u jednome danu sve biljke narasle do svoje normalne veličine.

„I reče Bog: ‘Neka zemlja proklije travom, biljem koje rađa sjeme, i plodonosnim drvećem koje rađa plod svako po svojoj vrsti, u kojemu je sjeme njegovo na zemlji!’ I bi tako. I proklija zemlja travom i biljem koje rađa sjeme svako po svojoj vrsti, i stablima koja rađaju plodove, čije sjeme bijaše u njima, svako po svojoj vrsti; i vidje Bog da je to dobro. I bi večer, i bi jutro: dan treći“ (Post 1,11-13).

Iz ovog biblijskog odjeljka vidiš da Bog unutar biljnog svijeta razlikuje tri vrste:

Trava: to je osnova prehrane za životinje koje su biljojedi.

Bilje: to su sve biljke koje čovjeku služe za hranu.

Stabla: ona su lijepa za gledanje i rađaju ukusne plodove za hranu (Post 2,9).

Bog je od samog početka u prirodi predvidio kružni proces. Zbog toga biljke imaju u sebi sjeme za daljnje razmnožavanje.

Bog je putem biljaka osigurao hranu za ljude i životinje (Ps 104,14). Pritom on nudi raznovrsnost. Iako mi ljudi sami ubiremo plodove i pripravljam o jela, ipak oni dolaze od Boga. Njemu zahvaljujemo za njih (1 Tim 4,3).

Kada je David promatrao stvoreno nebo, bolje je razumio Božju slavu. To što je vidio za njega je bilo kako neko kazivanje (Ps 19,2). Agur je promatrao životinjski svijet i spoznao pouku koju mu je Bog time dao (Izr 30,24-28). I u biljkama možemo prepoznati naznake i prikaze biblijskih istina.

Salomon je vrlo pomno promatrao prirodu i njezine procese. Pritom nije uočio samo velike libanonske cedre. Zanimao se i za ne tako uočljiv izop, koji raste na zidovima (1 Kralj 4,33).

I mi se, poput tog mudrog kralja, želimo pozabaviti nekim biljkama koje se spominju u Bibliji. One su tipične za vegetaciju Bliskog istoka u doba Starog i Novog zavjeta. Biljni svijet u Izraelu je bogat po sadržaju, a zbog različite klime

djelimice se razlikuje od naše europske vegetacije.

Ovaj niz članaka o biljkama iz Biblije osmišljen je tako da možeš razmišljati i sudjelovati. Praznine u tekstu i pitanja zahtijevaju da sam razradiš tu temu.

Kako bi imao istinsku korist od onoga što Biblija govori o biljkama, najprije te želim upitati: Jesi li Božje dijete? Ako ne možeš odgovoriti s „da”, moram ti reći sljedeće: bez tog odnosa s Bogom, Ocem, i to po vjeri, biblijske pouke o biljnom svijetu će ti malo koristiti.

Tko je, zapravo, Božje dijete? Sasvim jednostavno: onaj tko vjeruje da je Gospodin Isus njegov spasitelj. U Ivanu 1,12 kaže: „Svima koji ga (Gospodina Isusa) primiše, dao je pravo da budu Božja djeca.”

Nadalje, bit će ti potrebna Biblija, kako bi mogao pronaći sva mjesta iz kojih ćemo čitati. Najbolje je da si odvojiš vrijeme kako ti ništa ne bi odvrćalo pozornost. Prije negoli počneš, možeš zamoliti Gospodina Isusa da ti on objasni te biblijske slikovite prikaze.

Sada možemo započeti istraživačko putovanje kroz prirodu i kroz Bibliju. Jesi li spreman?

Trava

Biblija pod travom podrazumijeva biljke kojima se hrane životinje. To su trave i cvjetnice što rastu na poljima. Na proljeće u suhoj i toploj sredozemnoj klimi trava raste osobito brzo. Krajolik tada djeluje svježije i procvalo. Ljeti pak, kad je na području Sredozemlja vruće i suho, trava uskoro požuti i osuši se. Zbog toga krajolik potkraj ljeta djeluje kao spaljen.

Bog ljude uspoređuje s travom i cvjetovima u polju: „Jer svako tijelo je kao trava i sva ljudska slava kao cvijet od trave. Sahne trava i cvijet njezin otpada” (1 Pet 1,24). Razdoblje cvjetanja života je kratko. Mi smo doista vrlo prolazni.

Kako ti reagiraš na to saznanje? Ako si mlad, želiš imati još nešto od života. U knjizi Propovjednika naći ćeš dvije mogućnosti:

Možeš uživati u životu onako kako hoćeš, sve dok ti je to moguće (Prop 11,9), ali moraš imati na umu da si za takav život Bogu dužan položiti račun.

Mnogo je bolje živjeti za Boga i s Gospodinom Isusom. Propovjednik to ovako izražava:

„Sjećaj se svoga _____ u danima svoje _____, dok ne dođu zli dani” (Prop 12,1).

Koristi svoju mladost kako bi stekao iskustva sa svojim Gospodinom te s njim započeo živjeti život koji je ispunjen smislom!

Bog zna da nam naša prolaznost može stvarati muku. Zbog toga nam on ukazuje na ono što ne prolazi. To što je vječno ne vene, ne stari, nego ostaje. Bog to prikazuje u opreci s čovjekovom prolaznošću.

„Što se čovjeka tiče, dani njegovi su kao _____ : kao _____ u polju, tako on cvate. Jer prijeđe preko njega vjetar, i nema ga; i ne zna za nj više ni mjesto njegovo. Ali milosrđe GOSPODINOVO od vječnosti do vječnosti je nad onima koji ga se boje, i njegova pravednost sinovima sinova” (Ps 103,15-17).

Što vječno ostaje?

„Svako je tijelo trava, i sva ljupkost njegova je kao cvijet poljski: _____

trava, _____ cvijet, jer je duh GOSPODINOV na nj puhnuo. Zaista je narod trava. Sahne trava, vene cvijet, ali će riječ Boga našega stajati zauvijek” (Iz 40,6-8).

Što vječno ostaje?

Poljski ljiljani su lijepi za vidjeti. Nitko ih nije zasadio ili njegovao, pa ipak stoje u svoj svojoj raskošnoj ljepoti. Tu ljepotu dobili su od Stvoritelja. Gospodin Isus svojim učenicima govori:

Promotrite _____ kako rastu: ne trude se, ne predu, a kažem vam da se ni Salomon u svoj svojoj slavi nije odjenuo kao jedan od njih.

Ako travu, koja je danas na polju, a sutra se u peć baca, Bog tako odijeva, koliko li će više vas, _____ ? (Lk 12,27.28).

Ti svome Bogu i Ocu značiš više nego li poljsko cvijeće. Nije li to razlog da se pouzdaš u njega u pitanjima svoje svakodnevnice? Koja su to pitanja (čitaj rd. 22 i 23)?

Ne bi bilo lijepo kada bi Gospodin Isus tebi ili meni morao reći: malovjerni!

Što će ti pomoći da i u egzistencijalnim životnim pitanjima ostaneš miran (rd. 30)?

(nastavak slijedi) Patrick Margraf

Izvor: Halte fest 1/2021

Riječi koje nedostaju i odgovore na pitanja naći ćeš na zadnjoj stranici.

Hoće li crkva proći kroz veliku nevolju?

Često se postavlja to važno pitanje: hoće li Crkva biti uzeta (uznesena) prije osuda opisanih u Otkrivenju, ili će proći kroz veliku nevolju? Da bi odgovorili na to pitanje potrebno je pogledati nekoliko odlomaka u Svetom pismu koji jasno pokazuju da se uzeće vjernika u susret Gospodinu mora dogoditi, i to bez ikakve dvojbe, prije velike nevolje. Gospodinov dolazak po Crkvu bit će upravo uvod u događaje koji će se zbivati na svršetku vremena i prethoditi uspostavi tisućgodišnjeg kraljevstva.

1. Obećanje Filadelfiji

Uzeće Crkve – pokazivanje Kristove ljubavi prema njoj – mora se dogoditi prije apokaliptičkih sudova. Gospodin će doista zakloniti svoju Ljublenu, po obećanju koje je dano crkvi u Filadelfiji: „Budući da si očuvao riječ o mojoj postojanosti, i ja ću očuvati tebe od trenutka kušnje koji ima doći na sav svijet da se iskušaju oni koji prebivaju na zemlji” (Otk 3,10). U izvorniku stoji: „Sačuvaj ću te izvan trenutka kušnje”, a ne „u kušnji”. U prethodnom poglavlju smo vidjeli da je Filadelfija slika vjerne crkve iz posljednjih dana. Njoj je, dakle, upućeno ovo dragocjeno obećanje. Gospodin će sigurno uzeti k sebi sve otkupljene, bez obzira kojem crkvenom sustavu pripadali.

2. Što i tko zadržava

Apostol Pavao u istom tom smislu piše Solunjanima, koji su, uslijed nevolja koje su morali podnijeti od neprijateljskog svijeta, pogrešno mislili da je Gospodinov dan (to jest dan suda) već došao. On im najavljuje da će im Gospodin u taj dan dati odmor (2 Sol 1,7-10).

Osim toga, u drugom poglavlju iste poslanice čitamo: „I sada znate što ga zadržava da se objavi tek u svoje vrijeme. Jer tajna bezakonja već djeluje: samo ima tko ga zasad zadržava, dok on ne bude uklonjen. Tada će se otkriti Bezakonik, kojega će Gospodin pogubiti dahom svojih usta i uništiti sjajem svojega dolaska” (rd. 6-8). Iz ovog odlomka jasno proizlazi da se Antikrist, glavini čimbenik velike nevolje, ne može pojaviti prije negoli sveti budu uzeti. Prije negoli se on može pojaviti moraju biti uklonjene dvije prepreke. Prva je „ono što zadržava”, a druga je „onaj tko zadržava”. „Ono što zadržava” je Crkva, koja je još ovdje kao brana, koja zadržava nadolazeću bujicu zla, sve do dana kada će je Gospodin uzeti k sebi. Sveti Duh pak daje potrebnu snagu za to. „Onaj koji zadržava” jasno označuje Svetoga Duha, koji, nakon što izgubi svoje prebivalište, to jest kada Crkva

bude uzeta, neće više zadržavati bujicu zla*. Antikrist se ne može pojaviti prije, što je dragocjena istina za one koji ljube Gospodina.

3. Danielov 70. tjedan

Nakon uzeća Crkve Bog će ponovno ući u odnos s Izraelom i pozvat će ga da ponovno bude nosiocem svjedočanstva u svijetu kao njegov narod. Bog je u tu svrhu predvidio razdoblje od barem sedam godina. Od ukupno sedamdeset tjedana koji se, prema Danielu 9,24-27, trebaju navršiti do uspostavljanja Mesijine vladavine, do prvog Kristovog dolaska bilo je proteklo šezdeset i devet tjedana, dok je posljednji, sedamdeseti tjedan još uvijek u budućnosti, kao i proročki događaji koji ga karakteriziraju, kao što opisuje 27. redak. Taj posljednji tjedan može se, međutim, početi odvijati samo nakon uzeća Crkve, i to iz više razloga:

a) punina iz poganskih naroda mora biti spašena

U Rimljanima 11,25 čitamo „da je djelomično sljepilo zadesilo Izraela dok ne uđe punina pogana”. Tek nakon toga će Izrael (ili, točnije rečeno, njegov vjeran ostatak) biti spašen (Rim 11,26). To dokazuje da razdoblje Izraela može početi tek nakon uzeća Crkve. Apostol obnovu Izraela naziva „tajnom”; tu je ri-

ječ o čudesnom planu Božje milosti koji je u kršćanstvu bio nepoznat tijekom dugog razdoblja.

b) propovijedanje evanđelja kraljevstva

Za vrijeme Danielovog posljednjeg tjedna propovijedat će se evanđelje kraljevstva (Mt 24,14; Otk 11), a ne evanđelje milosti koje se propovijeda danas. Otkrivenje 11 jasno pokazuje osnovnu razliku između ta dva evanđelja. Dok je cilj evanđelja milosti grešnike dovesti do prihvatanja spasenja i od njih učiniti udove Kristovog tijela, evanđelje kraljevstva propovijedat će se zato da se duše zadobiju za Kristovo zemaljsko kraljevstvo. Sredstva kojima se služe propovjednici tih evanđelja također su potpuno različita. Oni koji navješćuju evanđelje milosti moraju biti ispunjeni duhom koji obilježava njihovu poruku, naime, neograničenom Božjom milošću koja ljudima ne uračunava njihove grijehove nego besplatno oprašta svima onima koji vjeruju u Isusa. „Blagoslivljajte one koji vas progone: blagoslivljajte i ne proklinjite” (Rim 12,14). „Stoga, ako je gladan neprijatelj tvoj, nahrani ga, ako je žedan, daj mu piti” (rd.20). „Ne vraćajte zlo za zlo ili uvredu za uvredu; naprotiv: blagoslivljajte znajući da ste na to pozvani, da baštinite blagoslov” (1 Pet 3,9).

* Iako Sveti Duh neće više biti prisutan na zemlji kao božanska osoba, on će za vrijeme velike nevolje ipak djelovati, osobito među Izraelcima, da ih dovede do obraćenja (usp. Zah 12,10; Ez 39,29; Iz 59,20-21). Isto tako će velik broj duša iz ostalih naroda biti spašen putem propovijedanja evanđelja o kraljevstvu (Otk 7,9 i 14), što ne bi bilo moguće bez djelovanja Svetoga Duha (1 Kor 12,3). Jasno je, dakle, da će Duh nastaviti službu na zemlji i nakon uzeća Crkve, kao što je činio i prije Pedesetnice, kada su mnoge duše bile rođene od Duha.

Obilježje dvojice svjedoka koji se spominju u Otkrivenju 11,3-6 neće biti takvo. Oni trebaju prorokovati odjevni u kostrijet, tisuću dvije stotine i šezdeset dana (to je razdoblje koje odgovara polovici posljednjeg Danielova tjedna, to jest tri i pol godine u razdoblju velike nevolje). Za njih se kaže: „I ako im itko hoće nauditi, oganj izlazi iz njihovih usta i proždire njihove neprijatelje; i ako im tko hoće nauditi, tako mora poginuti. Oni imaju vlast zaključati nebo da ne padne kiša u dane njihova prorokovanja; i vlast imaju nad vodama da ih pretvore u krv i da udare zemlju svakovrsnim pošastima, koliko god često hoće.” Vidi se, dakle, da to nije služba evanđelja Božje milosti koja je povjerena Crkvi.

Iz toga je očigledno da Crkva mora biti uzeta prije toga, jer inače ne bi bilo moguće ostvarenje svjedočanstva kao što je to u Otkrivenju 11. Kakva bi zbrka nastala kad bi u tom trenutku Crkva još bila ovdje i kad bi se nastavilo s naviještanjem evanđelja milosti – jer sve dok je Crkva na zemlji mora se propovijedati to evanđelje. Ako bi Bog dao da se istodobno navješćuju dva različita evanđelja, kojemu bi onda ljudi trebali vjerovati? Nije moguće da to bude tako; prema tome, isključena je mogućnost da Crkva još bude na zemlji kada se bude propovijedalo evanđelje kraljevstva.

c) otkupljeni iz razdoblja milosti su u nebu

U Otkrivenju 1,19 Gospodin apostolu Ivanu kaže: „Napiši to što si vidio, i ono što jest, i ono što će biti poslije toga.”

„To što si vidio” opisano je u prvom poglavlju; to je Ivanovo viđenje na Patmosu, kad mu se pojavio sam Krist zaodjenut svojom sudačkom vlašću.

„Ono što jest” nalazimo u 2. i 3. poglavlju: povijest kršćanske crkve i presudu koju Sin čovječji izriče nad njezinim stanjem. Tu je riječ o crkvi kakvom je Gospodin vidi u njezinoj odgovornosti u pogledu Božjeg svjedočanstva na zemlji, od Pedesetnice pa sve do uzeća istinske crkve i do osude lažne crkve (Laodiceja) koja će biti ispljunuta iz Kristovih usta.

„Ono što će biti poslije toga” su viđenja koja su opisana od 4. poglavlja pa sve do kraja knjige. U 4. i 5. poglavlju vidimo nakon Gospodinova dolaska sve vjernike okupljene u nebu, a od 6. poglavlja počinju završni sudovi. Nebeska obitelj je od četvrtog poglavlja slikovito predložena sa dvadeset četiri starješine što okružuju Božje prijestolje i u savršenoj sigurnosti borave u Očevom domu, dok se nad nevjernicima koji su na zemlji provode osude. Od tog trenutka će otkupljeni koji će tada još biti na svijetu imati značajke koje su posve različite od onih koje ima Crkva u razdoblju milosti; njihove značajke će više sličiti značajkama Židova. Doista je iz primjera u Otkrivenju 6,10 očigledno da je njihov jezik istovjetan jeziku ostatka iz Izraela, kakvog često nalazimo u psalmima. Dvadeset četiri starješine, odjevene u bijele halje i okrunjene zlatnim krunama, predstavljaju mnoštvo onih koji su otkupljeni od svakog plemena, jezika, naroda i nacije, i koji će iz svog nebeskog boravišta upravljati zemljom. Dok čekaju taj velik dan, oni u nebu pjevaju novu pjesmu u čast Jagan-

jcu, koja glasi: „Dostojan si uzeti knjigu i otvoriti njezine pečate: jer si bio zaklan, i otkupio si Bogu svojom krvlju od svakog plemena, i jezika, i puka, i naroda; i učinio si ih Bogu našem kraljevima i svećenicima; i vladat će nad zemljom” (Otk 5,9-10). Tijekom svih osuda koje će se sručiti na zemlju, oni ne napuštaju nebo. To je još jedan dokaz da će Crkva biti kod Gospodina prije početka razdoblja završnih sudova.

4. Sveti će pratiti Gospodina prilikom Njegova dolaska u slavi

Naposljetku, više odlomaka Božje riječi izričito ukazuje na to da će Gospodina pratiti njegovi sveti kada se on pojavi u slavi kako bi izvršio svoje osude nad nevjernicima (usp. osobito 1 Sol 3,13; 2 Sol 1,10; Kol 3,4; Zah 14,5; Juda 14). To, dakle, znači da će oni prije toga biti podignuti k Njemu. Osim toga će prije negoli se pojave s njim, sudjelovati na Jaganjčevoj svadbi u nebu (Otk 19,7-10). Svakako da će Crkva već tada biti potpuna i u tom trenutku će već biti u slavi, jer se inače ne bi mogla održati ta nebeska svadba. Zbog toga ne može biti drugačije nego tako da je ona već prije bila uzeta u nebo kako bi bila sa svojim nebeskim Zaručnikom. On za nju nije sudac kao što će biti za stanovnike zemlje, koji će morati okusiti „srdžbu Jaganjčevu“ (Otk 6,16). Ta „srdžba“ označava strašne osude koje će biti izvršene nad onima koji se nisu pomirili s Bogom; no otkupljeni će biti oslobođeni od njih. „Isus, koji nas izbavlja od gnjeva što dolazi.“ „Jer nije nas Bog odredio za gnjev, nego za postignuće spasenja po Gospodinu našem, Isusu Kristu” (1 Sol 1,10; 5,9). Osim toga je

vrlo uočljiva činjenica da se ni u jednoj od poslanica ne govori o pojedinosti- ma velike nevolje, što se može objasniti jedino time da Crkva neće morati proći kroz njih.

To, međutim, ne znači da kršćani nisu pozvani trpjeti na zemlji prije Gospodina dolaska. Riječ nas, zapravo, uči „da nam je kroz mnoge nevolje ući u kraljevstvo Božje” (Dj 14,22) te da je „vrijeme da započne sud od doma Božjega; i ako najprije od nas počinje, kakav li će biti svršetak onih koji se ne pokoravaju Božjem evanđelju?” (1 Pet 4,17). Mnogi su vjernici teško trpjeli tijekom povijesti, kao i posljednjih godina, bilo zbog progonstava ili zbog osuda koje su se sručile na različite zemlje. No sve te kušnje zbivaju se u razdoblju kada je milost još u punom jeku, dok će osude koje obilježavaju razdoblje velike nevolje zasjeniti sve što se ikada do tada dogodilo. Sâm Gospodin je najavio: „Jer tada će biti velika tjeskoba kakve nije bilo od početka svijeta i sve do sada, niti će je ikada biti” (Mt 24,21).

Kako možemo biti zahvalni Gospodinu za sigurnost koju nam je dao u pogledu toga da će nas sačuvati od te kušnje! Možemo se, dakle, bez straha radovati pri pomisli na Njegov skori dolazak. Ostanimo budni, čvrsti i djelatni u Njegovoj službi, sukladno opomeni koju je apostol Petar potkraj svog života uputio svetima: „Stoga, braćo, to revnije nastojte učvrstiti svoj poziv i izabranje; jer ako to činite, nećete nikada pasti: jer tako će vam biti bogato potkrijepljen ulazak u vječno kraljevstvo našega Gospodina i Spasitelja, Isusa Krista” (2 Pet 1,10-11).

Marc Tapernoux

Pomoć na putu vjere

Gledajući na Isusa

„Vidimo Isusa ... ovjenčanog slavom i čašću.”

Hebrejima 2,9

*Iako svijet ne može više vidjeti
Onoga koga prezirno je odbacio,
Kršćani ga očima vjere gledaju
Gore, kod Boga, kamo je otišao.*

Jesmo li ... takvi ljudi koji stalno gledaju prema nebu? Nažalost, naša srca su tako nepostojana – kako smo kolebljivi i nestalni! Sveti Duh upravlja naše oči na Gospodina Isusa i želi da ostanu zagledane u njega. Stalna namjera Svetog Duha je da objavi i proslavi Njega.

Dobro je da dođemo do kraja sa samim sobom i da se bavimo samo Gospodinom Isusom. Imamo pravo na to da zaboravimo sami sebe, imamo pravo na to da zaboravimo svoje grijehе, imamo pravo zaboraviti sve – osim Isusa.

(Hebrejima 12,1.2). Značajan je način na koji apostol Hebreje želi dovesti do toga da se oslobode od svake smetnje, bio to grijeh ili teškoća: to, jednostavno, trebaju odbaciti kao beskoristan teret. I, zapravo, ako gledamo na Isusa, ništa nije lakše od toga; ako pak ne gledamo na njega, to će nam se činiti nemogućim.

Želio bih da se duboko u nas utisne to da *proučavamo Krista*, kako bismo bili poput njega dok je bio ovdje. Nema ničег drugog što će duši donijeti više blagoslova i ohrabrenja, ili što će je više posvetiti; ničega što će joj dati tako živ osjećaj božanske ljubavi, što će je tako ohrabriti.

Neka nam Gospodin dade da počivamo u njegovoj dragocjenoj krvi i promatramo njega, hranimo se njime i živimo po njemu ... Promatraj Njega, blagoslovljenog, strpljivog, koji je sada zdesna Bogu, Njega koga je Bog dao za to da bi naša srca bila sačuvana ispravnim u ovom svijetu ludosti i oholosti.

Ako se bavimo Gospodinom Isusom, naša će osobnost u svemu što činimo biti u pozadini, a Gospodin Isus će sâm i uzvišen stajati ispred.

Postoji opasnost da se previše bavimo onime što je zlo; jer to nas neće ojačati, niti će pomoći našoj duši. „Klonimo se svakog zla“, a bavimo se Kristom i govorimo drugima o Kristu. Zlo time neće samo po sebi postati manje, ali bit će manje u usporedbi sa snagom dobra u kojemu će duša prebivati.

Kad gledamo na Boga nalazimo se iznad bujica i olujnih valova, i tada je hodanje po uzburkanom moru jednako kao i hodanje po mirnome moru.

Ako je Krist moj život ... onda će Krist i ono što je nebesko postati glavni predmet mog života. Svako stvorenje mora imati nešto što mu je glavni predmet života. Božja uzvišena povlastica je to da on takvo što ne treba, premda on može imati nešto što je predmet njegove ljubavi; ali ja ne mogu živjeti bez nekog glavnog predmeta života, jednako kao što ne mogu živjeti ni bez hrane ... „A svi mi koji otkrivena lica slavu Božju kao u zrcalu gledamo, u istu se sliku preobražavamo iz slave u slavu, i to kao od Gospodinova Duha.“ To je istinski život; i taj život ima savršen, blagoslovljen predmet u kojemu je sav njegov užitak i kojega promatra – a to je Gospodin Isus ... u svojoj slavi.

Koliko god bila krasna zajednička radost među vjernicima ... srce ipak osobito cijeni to da u radosti i patnji može gledati na Isusa, imati zajedništvo s Isusom, poznavati ovisnost srca koju On odobrava, koju nitko drugi ne može proniknuti. Srce koje nje ga poznaje ne bi moglo opstati bez toga.

Rast

„Rastite u milosti i u poznavanju našega Gospodina i Spasitelja, Isusa Krista.“

2. Petrova 3,18

*Samo je Njegov glas, pun ljubavi,
Mogao tako privući moje srce;
Glas onoga koji je po milosti
Moje srce svome privukao.*

*Taj isti glas sada oživljuje
Moj duh i donosi mu mir,
Pod njegovim milostivim jarmom
Rastem, jer me on poučava.*

*Počelo je s vjerom u tvoju Riječ,
Ali sada ti sâm dušu privlačiš
Da dolazi k tebi sve bliže,
U slavne svjetove na visini.*

Velika tajna rasta je gledati na Gospodina kao onoga koji je milostiv.

Zadivljujuće je kakav napredak duša ponekad postiže u razdoblju patnje. Mnogo više boravi u Gospodinovoj prisutnosti; jer nam, doista, samo to može dati napredak. Ima više pouzdanja, smirenosti, više odsutnosti vlastite volje, mnogo više ovisnosti o Njemu, mnogo više povjerenja u Njega, više neovisnosti o okolnostima – mnogo manje onoga što se nalazi između nas i njega; i onda sve blaženstvo koje je u Njemu može djelovati na dušu i odražavati se u njoj. Kako je to divno! Kakvu to promjenu stvara u životu kršćanina koji je možda i ranije živio bespriječajnim životom.

Da bismo „uzrasli pomoću istinskoga mlijeka riječi“ ... potrebna nam je pouka Svetoga Duha, a s time mora biti povezano i vježbanje u pobožnosti, to jest „odlaganje sve zloće, i svake prijevare, i svakog licemjerja, i zavisti, i zlog govorenja“, kako Sveti Duh ne bi bio ožalošćen. A ako kršćanin dopusti da u njegovu srcu prebiva zavist, prijevara, licemjerje, onda ne može biti ni rasta ni istinske spoznaje onoga što je božansko.

Ono što se ponekad naziva „uzvišenijim kršćanskim životom“, u suštini je samo prelazak iz Rimljanima 7 u 6 i 8 – stanje koje je sasvim stvarno, iako bi velika većina učitelja rekla da možeš biti zadovoljan i bez toga.

U onoj mjeri u kojoj duhovno rastemo i naše se duhovno stanje podiže na višu razinu, i naše teškoće i provjere srca poprimaju obilježje koje traži veće iskustvo i veću snagu. Naš duhovan napredak nužno će nas dovesti do toga; ali Bog je vjeran i neće dopustiti da budemo iskušani više negoli možemo podnijeti.

Oni koji u duhu žive u nebeskoj zemlji poprimaju i njezin ton te rastu u onome što se nalazi u njoj.

Kako rasteš u ... spoznaji Njega, radost postaje dublja od one prve radosti nakon obraćenja. Poznajem Krista, više ili manje, između trideset i četrdeset godina, i mogu reći da *sada* imam deset puta veću radost nego što sam imao na početku. To je dublja, smirenija radost. Vodu koja pada niz obronak prekrasno je promatrati i ona stvara mnogo buke; ali ustanovit ćeš da je ona voda koja teče u ravnici dublja, mirnija i plodnosnija.

(1. Ivanova 2,12-15). Ovdje nalazimo tri skupine kršćana: očeve, mladiće i dječicu. On (Ivan) se obraća svakoj od skupina dva puta ... Ono što obilježava očeve u Kristu jest to da su spoznali Onoga koji je od početka, to jest Krista. To je sve što on ima reći o njima. To je ishod svega. Kad ponovno, mijenjajući oblik izražavanja, govori svakoj od skupina, za očeve samo ponavlja to isto. Očevi su spoznali Krista ... Oni nisu zaokupljeni svojim iskustvom – jer to bi bila zaokupljenost samim sobom, svojim vlastitim srcem. No sve je to nestalo i samo Krist ostaje naš udio, bez ikakve druge primijese.

J. N. Darby
(Iz knjige „Pilgrim Portions“)

Biblijske slike i simboli

Tijelo

Pojam „tijelo“, koji se u vrlo često pojavljuje u Bibliji, ima različita značenja, od kojih su najvažnija sljedeća:

1. tvar od koje se većim dijelom sastoji ljudsko tijelo (Post 17,11; 1 Kor 15,39);
2. zemaljsko ljudsko tijelo, odnosno čovječja tjelesnost u svojoj raspadljivosti i prolaznosti (Ps 16,9; Iz 40,6; Rim 2,28; Fil 1,24);
3. ljudska narav kao takva (Iv 1,13; Gal 2,16);
4. čovjekova grešna narav, također i kod vjernika (Rim 8,3; Gal 5,13);
5. tijelo kao oruđe grijeha (Rim 7,18.25);
6. stanje onih koji nisu otkupljeni pred Bogom = stari čovjek (Rim 7,5; Gal 5,24; Ef 2,3; Rim 6,6; Ef 4,22; Kol 3,9).

Grešnost i nepopravljivost tijela nije još bila u potpunosti otkrivena ljudima u SZ-u. Koliko je ljudska narav pokvarena postalo je očito tek tada kada su ljudi jedinog Bezgrešnoga osudili kao zločinca na smrt na križu. No upravo tamo na križu u Kristu je bio osuđen grijeh u tijelu te je time otvoren put za savršeno otkupljenje svih onih koji vjeruju u Njega i Njegovo djelo. On ne samo da je na sebe uzeo kaznu za grijeh koje smo mi počinili, nego je nosio i Božju osudu nad grijehom u tijelu (našom „starom naravi“). Zbog toga Bog vjernika više ne vidi u njegovom starom, grešnom biću, nego kao svoje dijete s novom naravi koja Njemu savršeno odgovara. Tijelo je u vjerniku još uvijek prisutno, ali ono nije više jedina pokretačka sila u njegovom životu. Ta „nova narav“, jačana i vođena Svetim Duhom i Božjom riječju, sada je istinsko biće vjernika. Tek prigodom uzeća (uznesenja) zauvijek ćemo odložiti ono „tijelo“ koje je povezano s našim zemaljskim tijelom.

Strvina

Meso (tijelo) uginulih životinja bilo je prema Zakonu nečisto i zbog toga ga Izraelci nisu smjeli ni jesti ni dotaknuti (Izl 22,31<30>; Lev 17,15). Sve što se dotaklo strvine bilo je nečisto, a čovjek je u takvu slučaju bio nečist do večeri; svaki onaj koji bi ga nosio ili jeo morao je, osim toga, oprati svoju odjeću (Lev 11,31-40). Strvina je slika

naravnog čovjeka, koji je pred Bogom mrtav u prijestupima i grijesima, štoviše, koji je pokvaren (Ef 2,1; 4,22), ali i grešnoga tijela u vjerniku, u kojemu ne živi ništa dobro (Rim 7,18). Prema Rimljanima 6,6 „naš stari čovjek razapet je s Kristom“, a prema Galaćanima 5,24 oni koji pripadaju Kristu „razapeli su tijelo sa strastima i požudama“, to jest trebaju ga smatrati mrtvim. No svako Božje dijete iz iskustva zna kako se tijelo često javlja i djeluje onečišćujuće. Ipak, voda Božje riječi nas uvijek iznova čisti od njega.

U Mateju 24,48 je strвина slikovit prikaz otpalog, duhovno mrtvog Izraelskog naroda. Orlovi (strvinari) su tamo izraz Božjeg suda koji dolazi s neba i proždire sve.

Gilgal

Od tri ili četiri različita mjesta u zemlji Kanaan koja nose ime Gilgal, u povijesti Izraela najpoznatije je ono koje se nalazi zapadno od Jordana „na istočnoj granici Jerihona“ (Još 4,19). To hebrejsko ime znači „krug, kotač, preokret, zbacivanje“. Tu je narod nakon prelaska preko Jordana postavio svoj prvi tabor u zemlji Kanaan i tu je Jošua od Boga dobio zadatak da obreže djecu Izraelovu, jer za vrijeme četrdesetgodišnjeg putovanja pustinjom nitko nije bio obrezan. Kad je u Gilgalu bilo obavljeno obrezanje, Bog je Jošui rekao: „Danas sam zbacio s vas sramotu egipatsku.“ Tu je ime Gilgal povezano sa „zbacivanjem“ sramote (Još 5,2-9). Ako je prolazak kroz Jordan prikaz naše smrti i našeg duhovnog uskrsnuća s Kristom, a o tome svjedoči dvanaest kamena u Jordanu i na obali s onu stranu Jordana (usp. Kol 2,20; 3,1), onda obrezanje u Gilgalu slikovito prikazuje umrtvljenje izdanaka tijela i odlaganje osobina staroga čovjeka (Kol 3,5-9). To je praktično ostvarivanje činjenice da smo svukli staroga čovjeka. Zbog toga je Gilgal bio i mjesto snage na koje se Jošua uvijek iznova vraćao (Još 9,6; 10,6-15.43; 14,6).

Arend Remmers

(iz knjige „Biblische Bilder und Symbole“)

Odgovori na pitanja:

stvoritelja / mladosti;

trava / cvijet;

Gospodinova dobrota i njegova pravednost.

sahne / vene;

Biblija, riječ našega Boga.

ljiljane / malovjerni;

Hrana i odjeća, ono što je općenito nužno za život.

Moj nebeski Otac zna što mi je potrebno.

NOVO IZDANJE

Poslanica Rimljanima

Objašnjenje Pavlove poslanice



Ger de Koning

U 60 kratkih odjeljaka pisac vodi čitatelja na istraživačko putovanje kroz jednu od poslanica Biblije. Pritom na lako razumljiv način govori o svemu što se tamo može vidjeti. Čitatelj iz odjeljka u odjeljak može ići od jednog otkrića do drugoga.

Premda je napisana kao neka vrst početnice za one koji su mladi u vjeri i tek se počinju upoznavati sa sadržajem Biblije, može biti od koristi i mnogim starijim vjernicima da se učvrste u istini evanđelja.

175 Stranica

Cijena: 40,00 kn

(dostava nije uračunata u cijenu)

Narudžbe:

zivarijec@gmail.com

<http://zivarijec.blogspot.com>